

Hoe het allemaal begon

Vrij snel na mijn afstuderen als logopedist ben ik met een eigen praktijk gestart. Dat kwam eigenlijk door een oud docent van de opleiding logopedie. We woonden toevallig dicht bij elkaar in de buurt. Zo kreeg ik tijdens mijn opleiding wel eens een lift van hem en ook bij treinstakingen reed ik vaak mee. Dan werd ik altijd keurig voor de deur weer afgezet. We kwamen elkaar weleens tegen in het centrum of in de winkels. Mijn moeder was daardoor eveneens bekend bij hem. Zo kwam hij mijn moeder een keer tegen en gaf hij zijn telefoonnummer met de vraag of ik hem zou willen bellen. Hij was naast zijn docentschap ook nog behandelend therapeut, maar de hoeveelheid cliënten liep op. Daarom besloot hij mij te benaderen met de vraag of ik zijn wachtlijst stempatiënten wilde gaan wegwerken. Zo konden we iedereen de juiste zorg bieden en hoefde niemand onnodig lang te wachten. We regelden het samen met de ziektekostenverzekering en ik zocht een mooie behandelruimte in Velp. Binnen zeer korte tijd was het zover; ik kon beginnen als vrijgevestigd logopedist.

In dezelfde periode had ik ook Harman leren kennen en hij vond het een mooi plan om, naast mijn parttime banen, voorzichtig als zelfstandig logopedist te starten. Ik vond het fijn om hier samen vorm aan te geven. Bovendien was hij goed bekend met wet- en regelgeving en kon mij hierin ondersteunen.

Het was een spannende stap. Nooit had ik verwacht of gepland om voor mezelf te beginnen. Maar het liep geweldig en met zeer goede resultaten. Ik kreeg steeds meer aanmeldingen en doorverwijzingen.

De praktijk leverde zoveel werk op, dat ik langzaam mijn andere parttime baantjes kon overdragen. Ik maakte daar op mijn beurt weer oud-studiegenoten blij mee en had er een goed gevoel bij om het zo af te ronden.

Vlak na ons trouwen kreeg mijn kersverse echtgenoot een ongelukje op de hindernisbaan.

Hij zat toen nog in militaire dienst en het was een lelijk akkefietje dat behoorlijk lang duurde. Daardoor was en bleef ik een tijdlang kostwinner. We woonden op een flatje en probeerden het te overleven met ups en

downs. Op de allerlaatste plaats stond onze kinderwens. We wilden daar met zoveel zorgen over onze eigen gezondheid nog niet aan denken en stelden het uit tot een beter moment.

Op termijn verruilden we eerst ons flatje voor een huis, een woning met meer ruimte en zelfs een klein tuintje. Mocht er gezinsuitbreiding komen, dan was er plaats genoeg. We waren al klein begonnen met een kat. Alvast iets speciaals om voor te mogen zorgen.

We waren druk om in etappes ons huis op te knappen. Dat ging stukje voor beetje, want er moest ontzettend veel gebeuren en we konden het niet alleen. Gelukkig kregen we hier en daar wat hulp en langzaam maar zeker vorderde het. Op het moment dat de tuin aan de beurt was kregen we wat meer lucht. Een passend moment om zo toe te werken naar een mogelijke volgende fase; het stichten van een gezinnetje. Ik werkte inmiddels vanuit mijn aan-huis praktijk en dat ging prima. Maar we bedachten dat het wel fijner zou zijn om niet meer in het huis zelf de praktijk te hebben. Dus wij bouwden, naast de garage van de burens, een praktijkruimte achter ons huis. Het kostte wat tuin, maar het was wel een goede keuze.

Ik raakte zwanger maar helaas eindigde dat na ruim dertien weken in een miskraam. Tja, zo kon het natuurlijk ook gaan. Ik voelde mij in die weken eigenlijk ook niet zo zwanger en dat vond ik al vreemd. Mijn lijf leek niet echt hard aan het werk, ik was niet moe, niet misselijk. Ik had geen last van zwangerschapsklachten. Dat was blijkbaar al een voorteken geweest en we accepteerden dat de natuur had ingegrepen.

Maar gelukkig werd ik opnieuw zwanger en deze zwangerschap verliep fantastisch. Daar hoorde deze keer wel wat ongemakken bij, maar ik was zo blij nu wel een zwangerschapsgevoel te ervaren dat dit er niet zo toe deed. Langzaam vorderde de zwangerschap en ik dacht na over de toekomst. Ik wilde wel blijven werken, misschien op termijn wel met iemand erbij om mij te ondersteunen. Allereerst maar eens op zoek naar een fijne vervanger. Als eigen baas krijg je geen zwangerschapsverlof en geen betaald verlof dus ik werkte zelf zo lang mogelijk door. Dat kon prima, want ik voelde me nog steeds goed.